

Život skřítků

Mezi životními postoji lidí na jedné straně a skřítků nebo jiných bytostí v jejich království na straně druhé je zásadní rozdíl. My žijeme ve světě tvarů a oni ve světě prožívání. Naše myšlenky se v první řadě zabývají tvarem věcí a málokdy jdeme dál. Skřítkové se však nejdříve zajímají o energii a životodárnou sílu proudící kolem věcí a v nich, o život, který je všude. Například když my pozorujeme strom, vidíme jeho velikost, tvar, barvu, listy a ovoce. Tyto věci v souhrnu vytvářejí pro nás krásu. Jestliže o tom budeme přemýšlet, uvědomíme si, že je to značně omezený pohled na svět, ve kterém žijeme. Na rozdíl od nás se skřítek nejdříve zaměří na „ducha“ stromu a reaguje na jeho životodárnou energii. Pro skřítku je totiž strom živoucí, dýchající osobnost, která se projevuje tvarem, který vidíme. Pak mezi skřítkem a stromem nastane výměna pocitů a vzájemná reakce. Proto skřítkci žijí životem, který je mnohem méně omezený než náš a mnohem zajímavější. My lidé jsme tak zdržováni omezeními našich smyslů, takže často zestárneme z pouhé nudy z našeho monotónního, statického života. Máme rádi zvířata jako jsou psi a kočky, několik lidí může vyjímečně cítit něco jako osobní přátelství ke stromům a květinám. Vztah skřítků ke zvířatům a všemu živému je ale tak odlišný, že to lze nazvat téměř novým stupněm existence. Vysvětlím to blíže, protože se mi to zdá důležité.

Většina našeho světa je složena z neživých předmětů, které vypadají jako mrtvé. My nejen že nevíme nic o pravém životě zvířat, rostlin a skal, ale obklopujeme se a své životy naplňujeme jenom věcmi - nic než věcmi, jako jsou židle, stoly, potrava, auta, televize atd. Náš svět je světem předmětů. Skřítek nikdy neprožívá něco podobného. On žije ve světě, kde každé stéblo trávy a každý lístek je nabitý vědomím o své životnosti. V jeho světě se téměř všechno vyjadřuje určitým tvarem a rytmem. Tráva má svůj tep života, každý strom je individuálním přítelem a květiny, ptáci, hmyz, ryby jsou pro skřítku jako děti. Navíc žije ve světě přátelství s tisíci bytostmi, které nemají hmotnou podobu. Naprosto všechno, od motýla až po list vznášející se vzduchem, je naplněno hýřivým, radostným životem. Skřítek to vycítuje, cítí se se vším spřízněn právě jen tím, že žije. Jeho svět pulsuje životem, pohybem, pocity, to jsou ty základní charakteristiky.

Stačí pozorný pohled do tohoto světa, ve kterém skřítkové žijí, a tato zvláštnost se nám potvrdí. Není to svět ohraničených vrstev, kůží, slupek a kůry stromů s ohraničenými totožnostmi, ale je to stav, ve kterém se vše prolíná se vším překvapujícím způsobem, nic není v klidu, vše je v pohybu.

Začneme se samotným skřítkem. Díváme-li se na něj, vidíme, že nemá kůži. Má spíše tvar oblaku. Pokoušíme-li se ho dotknout, nenajdeme žádnou plochu, o které bychom mohli říci: „To je vnější vrstva“, protože, ač se jeho hutnost zvyšuje směrem k centru, je to zhutňování postupné. Jeho tvar není uzavřen do kůže nebo srsti, které by tvořily jeho ohraničení. On sám vidí stromy, trávu apod., zkrátka všechno, co vnímá ve svém světě, jako pilíř světla nebo skvrnu, vyzařující barvu, která prolíná své okolí, mísí se s ním a v něm mizí. Je to jako život v tekutém světě, kde každé stvoření, ačkoliv má tvar, který lze definovat, který se ale stále mění, promíchává, je průhledný a září.

Protože žije ve světě, který pulsuje životem, dívá se skřítek na věci svým vlastním způsobem. Ten je mnohem jednodušší než náš. Skřítek je totiž realista spíše než my. Nemá žádné komplexy ani složité pocity a myšlenky, jako máme my, protože nezná pocit vlastnictví, nezná strach ani závist. Proto nemá iluze, naopak má schopnost vidět jasně a jít přímo k věci. Je pravda, že si skřítkové hrají s převleky a chtějí, aby se jim „jako“ věřilo, ale přitom přesně vědí, co dělají. Pro ně to je pouze legrace a ne prostředek k úniku z útlaku reality. Tento realismus jim dává překvapující přímost. Nemají nic, co by skrývali a nemusejí se před ničím skrývat. Jestliže má být nějaký les vypálen, nesnaží se klamat sami sebe, prostě to přijmou. Přijímají nepříjemné věci (kterých je celkem málo) stejně jako obrovský počet radostných zážitků.

Další pozoruhodný rozdíl mezi skřítky a lidmi: My žijeme svůj bdělý život v hutném, hmotném světě, ve kterém, pravda, naše představy a city hrají určitou roli, ale tato role je vystavěná a omezená, má své hranice. Skřítkci nejsou omezeni hutnou hmotou. Nejhutnější místo v jejich těle je mnohem jemnější než náš nejjřidší plyn. Jejich podstata je vlastně velmi citlivá, proto, kdykoliv něco vycítují, proniká to celým jejich tělem. Vlastně nedělají nic jiného, než že vnímají pocity a svoji životnost. Skřítkové nemají velké mentální schopnosti, vyjma několika pokročilých typů. Tím nechci říci, že nejsou inteligentní, nemusí však bojovat o existenci ani o to, aby byli šťastní. Nemusejí se starat o věci, které provázejí fyzický život, např. o chudobu, hlad, žízeň, přístřeší. Nepotřebují peníze a nemají nikoho, kdo je na nich závislý.

Tyto důvody způsobují, že život v jejich světě je naprosto odlišný od života ve světě našem. Skřítkové jsou, jak již bylo řečeno, ve stejném vztahu k andělům, jako zvířata k lidem. Zvířata mají jednodušší potřeby a nemají motivace člověka. Zvířata žijí obklopena tím, čemu říkáme přirozený nepřítel, zatímco skřítkové jsou obklopeni přirozenými přáteli. Žijí proto radostně a šťastně ze dne na den, zabývají se zaměstnáním, které je baví a jejich cílem je prožívat den po dni stále plnost života.

Skřítkci jsou si přitom hluboce vědomi, že jsou částí velkého plánu spolupráce. Z toho pramení jejich pocit jistoty. Vždy je s nimi anděl, který je vede a podporuje jejich snahu k dalšímu vývoji. Jejich vztah k andělovi je plný posvátné bázně a úcty (v žádném případě strachu). Ptala jsem se jednou svého přítele - skřítku - kdo je jeho nadřízeným v této oblasti a bylo zajímavé pozorovat jeho reakci. Vyskočil několik stop do výše a vyjádřil svou radost nad tím, že se ptám na někoho, kdo je tak vysoko nad ním a ke komu má silný přátelský vztah. Zároveň mi však dal pocítit velký respekt tím, že udělal několik hlubokých poklon, při nichž se jeho hlava dotýkala prstů u nohou. Sklonil se několikrát, abych pochopila, že se jedná o někoho velmi důležitého.

Tato epizoda ukazuje, že v pocitech skřítků převládá lehkost a štěstí, i když projevují hlubokou úctu. Lidé mají morální systém, předpokládající vážný přístup k životu. Jejich morální kodex se opírá o předpisy, vyvolávající strach z potrestání. Skřítkové samozřejmě nemají ani ponětí o něčem podobném. Jsou věrnou ilustrací Ježíšových slov: „Pohledte na lilie polní, nepracují ani netkají. Přesto ani král Šalamoun ve své nádheře se jim nevyrovnal“. Naše představy o dobru a zlu jsou jim cizí, znají pouze lásku ke kráse a dokonalosti. V každém svém díle se snaží vytvořit ideální krásu a dokonalost. Úsilí po kráse pro ně neznamena trvalé namáhání nebo bojování, je to trvalý podnět a nesmírná radost.

Myslím, že tato trvalá vnitřní touha po kráse jim poskytuje do značné míry onen pocit vyzařující radosti. Nesmíme si myslet, že jsou dokonalí. Chvilková zlost ani žárlivost jim není neznámá, rychle však vyprchá. U lidí může negativní cit přetrvávat jako jedovatý náboj, ale u skřítků zbytky nedobrych pocitů netrvají dlouho a nešpiní jejich život. Pocit blízký strachu znají jen ve vztahu k lidem. Pravda, i v jejich vlastním světě existuje ošklivost vzbuzující odpor. Poznala jsem, že se vodní děti (babies) zdálky vyhýbají některým stvořením, ač tato patří k jejich vlastnímu světu - např. tvorům, žijícím v hlubokých mořích a podobajícím se gorilám. Není to strach, co pociťují, jen nechut; nebojí se, protože chápou. U lidí se však setkávají s věcmi, které přesahují schopnost jejich chápání. Nerozumějí naši motivaci a nikdy nevědí, jak budeme reagovat. Probouzíme v nich něco jako strach, poněvadž náš vztah k přírodě, kterou milují, jim připadá bezmezně krutý. Šokuje je třeba zabíjení krásných ptáků a divokých zvířat, jejich utrpení, kterým procházejí před skonem. V přírodě je sice zabíjení nutné pro udržení rovnováhy, je ovšem rychlé a není provázeno velkým utrpením. Zabíjet však jen pro své potěšení a vyvolávat při tom hrůzu u zvířat, to skřítky děsí stejně, jako hlasité exploze zbraní, jejichž smysl nechápou.

Měla jsem příležitost pozorovat skřítky, kteří měli k sobě silný osobní vztah. Většinou se jednalo o skřítky stejného druhu, třeba o dva vodní nebo dva pozemní skřítky. Takový pár chodil spolu,

pracoval společně a byl nerozlučný. Sledovat jejich vztah je krásné, protože mají ve zvyku objímat se kolem pasu při chůzi a netajit se svým citem. Hovoří o tom, co dělají, jeden se zajímá o práci druhého a radostně si spolu hrají. Na rozdíl od zvířat, která se sama rozmnožují, jsou skřítkové přiváděni na svět anděly. Z toho důvodu není u skřítků, zvláště u nižší a střední vývojové vrstvy, ani náznak sexu, pouze doplňující se sympatie. To znamená, že skřítek pozitivnějšího typu má náklonnost ke skřítkovi pasivnějšímu. Také u stromů se může vyskytnout zvláštní sympatie, třeba buku k sousední bříze. Jde však o zcela jiný druh sympatie, než kterou buk cítí ke svému vlastnímu druhu. Stromy jsou přitom klidnější než těkaví skřítkci. Ti znají i žárlivost. Zнала jsem dva skřítky, kteří se měli rádi a žárlili na třetího, který vyžadoval příliš mnoho pozornosti. Pamatuji si například, že dva zelení skřítkci přerušili svůj vztah kvůli dotěrnému modrému skřítkovi. Jeden ze zelených si mně přišel postěžovat. Chtěl svého přítele jen pro sebe. Vycházeli z něj při tom žárlivé zelené myšlenky, které byly legrační. Jednu chvíli se tvářil chmurně, ale v příštím okamžiku ho zaujalo něco radostného, okamžitě se rozjasnil, zapomněl na své trápení a vyskočil do výšky. Žádný skřítek se nedokáže trápit dlouho. Kromě toho se modrý dotěra za chvíli přidal ke skřítkovi stejného druhu a mír byl zase nastolen.

Setkala jsem se také s tím, že skřítkci žárlili také na člověka. V Austrálii jsem například znala skřítku, kterého jsem měla ráda a říkala jsem mu „Malý drahý přítel“, jak jsem se zmínila v kapitole č. 2. Měla jsem ho velmi ráda a často jsem mluvila výhradně s ním. Tak se stalo, že skřítkové, kteří byli kolem nás, začali žárlit. Mysleli, že je zanedbávám. Jednou vystoupil malý zelený skřítek a díval se na mne velice vztekle. Byl rozčilený, protože jsem si nevšimla ani jeho ani toho, co dělá. Byl přesvědčený o své nadřazenosti nad ostatními a očekával ode mne pochvalu. Měl o sobě příliš vysoké mínění. Jindy jsem na zahradě obdivovala určitou květinu. Skřítkci, kteří měli na starosti jinou část zahrady, se cítili ukřivděni. Jejich pocity ale nikdy netrvají dlouho. V tomto smyslu se podobají zvířatům nebo dětem, nehromadí zášť a nevolí.

Někdy se skřítkci skutečně zamyslí. Je to tehdy, když se rostlině, kterou mají na starosti nedaří dobře a oni si s tím nevědí rady. Pak o tom přemýšlejí. Zajímavý případ se stal u mého přítele v Kalifornii. Přesadil kávovník z jeho rodné půdy v Costa Rice na svou zahradu v Kalifornii. Skřítkové z Costa Riky se stromem samozřejmě nepřišli a proto, když se strom objevil na zahradě, tamější skřítkové byli zcela zmateni. Nevěděli, jak stromu nejlépe pomoci. Uspořádali u stromu vážnou poradou. Dlouhou dobu strom nerostl, což skřítky trápilo. Později ale dostali radu, co mají dělat, a brzy se stromu začalo dařit dobře.

Jak jsem již řekla, skřítkové se projevují emocionálně. V centru jejich pozornosti jsou předměty, o které se starají více méně instinktivně, ale jasně všechny vnímají. Žijí životem naplněným spíše pocity než myšlenkami. Celý jejich svět, sama jejich podstata je vitální a emocionální a nikoliv fyzikální a logická. Je to tedy přirozené, že jsou kompetentní k tomu, aby vycítovali, zatímco v naší kompetenci je, abychom vytvářeli tvary a řídili hmotné věci. Již dříve jsem řekla, že jejich pocity jsou pozitivní a přinášejí užitek.

Někdy se nicméně stane, že se některý jedinec začne bouřit, přestane pracovat nebo se hádá se sousedy. Neznám jediný případ, kdy by se vzbouřila celá skupina. Provinilému se skřítkové vyhýbají; je vypuzen. Jedna moje přítelkyně pozorovala neobvyklý případ, kdy se jeden skřítek neustále hádal se svým sousedem. Konečně jeho nadřízený anděl zařídil s jiným andělem přesun rebela o mnoho mil dále. Chvilí trucoval, pak se s tím smířil a byl zase šťastný. Takové případy jsou ale velmi vzácné a já jsem žádný neviděla.

Skřítkové nejsou vázáni na jedno místo nebo jednu zahradu, občas je něco napadne a jdou jinam. Je to snadné, přirozené a do značné míry nahodilé. Člověk, který se o zahradu stará, pečuje o stromy a rostliny a miluje je, třeba dokonce něco o nich vycítuje, přitahuje mnohem větší počet skřítků, než jiný člověk, který je k zahradě lhostejný.

Skřítkové milují všechno malé, ať to jsou děti, zvířata, ryby nebo rostliny. Mládí má pro ně zvláštní přitažlivost asi proto, že je rovněž plné radosti, štěstí, že je přístupné jejich působení. Skřítkové mají obzvláště rádi děti, chrání je, napodobují jejich hry podobně jako skotačení malých srnek a králíků. Mláděta je pravděpodobně vidí také, neboť stojí přírodě blíže než dospělí jedinci. Na jaře vědí skřítkové o každé nové srnce, veverce, o každém králíkově a snaží se je chránit, jak jen mohou. Pomáhají jim tím, že se snaží vložit do jejich hlav představy a posílit jejich instinkty. Je hezký pohled na skřítku, který se přidá k dovádějícím jehňatům, skáče kolem nich a dodává jim odvahy. Všude vidíme přátelství a pocit sounáležitosti. Úzký vztah je mezi skřítky a ptáky, zvláště jejich mláděta. Aby upoutali jejich pozornost, metají kozelce třeba kolem nějakého červa a je-li to červ nebo ponrava - škůdce zahrady, má skřítek dokonce zásluhu.

Z hlediska zařazení skřítků podle tříd - vody, země, vzduchu a ohně - vidíme odchylky, protože jejich zájmy jsou odlišné. Například s běžnou pozorností, kterou věnují pozemní skřítkové lidem, se u jiných skupin nesetkáme. Skřítkové země znají naše (pro ně) nevypočitatelné způsoby a jejich postoj k nám je plachý a bojácný. Ostatní jsou buď lhostejní nebo zvědaví nebo dokonce nepřátelští. Skřítkové země se pohybují po velkých prostorách v mnohem menším počtu než skřítkové vzduchu a vody. Určitým způsobem jsou skřítkové země individuálnější a více spoléhají sami na sebe. Rozdíl mezi vodními a pozemskými skřítky je podobný jako rozdíl mezi zvířaty vodními a suchozemskými. Vodní skřítkové se většinou pohybují ve velkých skupinách, skřítkové pozemní v menších a uvnitř skupiny mohou být výrazné osobnosti. Skřítek země má větší obrazotvornost a proto se snaží napodobit lidi a jejich činnosti, neboť nás považují za divné i zábavné. Chápou také, že člověk je jim nadřazen intelektem. Proto reakce těchto skřítků na okolí se podobá reakci lidí více, než je tomu u ostatních tříd.

U skřítků, kteří žijí na povrchu moří, je dominujícím pocitem skutečnost, že rytmus, který hraje velkou roli u všech skřítků, je pro ně ztělesněn fyzikálním rytmem mořských vln. Každá skupina je si samozřejmě vědoma živlu, ve kterém žije a každá má něco z hmotného světa, který jim dává určité vlastnosti. V případě vodních skřítků jim dávají mořské vlny pocit výkonnosti. Skřítkové jsou v trvalém pohybu jako vlny samotné a zrovna tak jako je moře utvořeno z hmoty, kde nejsou téměř rozdíly, tak i skřítkové jsou homogenní druh. Vlny na jezerech jsou stejně důležité pro tamější skřítky a v řekách nahrazuje vlny proud řeky.

U bytostí vzduchu hrají velkou roli obrovské vzdálenosti a pocit nezávislosti na hmotě. Zřejmě z tohoto důvodu jsou tak vysoce vyvinuti. Nejsou omezeni ani hmotou ani prostorem a proto jsou méně definovatelní - mají méně výrazné tvary.

Salamandři jsou také nezávislí na lidech, jsou však poutáni na fyzikální jev. Je v nich něco osvěžujícího a očišťujícího. Jejich živel lze srovnat s branou mezi dvěma světy, neboť stojí na jejich hranicích a podílejí se na obou světech. Je obtížné popsat jejich pohled na život. Vidí jej jako trvalé proudění, které prochází tvary a z nich také vychází. Proto jsou srdcem alchymie přírody.

Všichni skřítkové mají pouze neurčitou představu o Bohu - pokud vůbec nějakou mají. Skřítkové samozřejmě neprocházejí utrpením jako lidé, protože neznají existenční boj, který je součástí života lidí. Mírnějším způsobem trpí, když věci kolem nich nejsou v pořádku, což v našem slova smyslu utrpení není. Nevím ani, jestli cítí bolest, ale vědí o ní, protože pozorují zvířata a ostatní tvory. Někdy si přejí být lidmi, známe podobné případy, a jen proto cítí naše starosti a potíže. V mnohém směru se nám obdivují a pokud budeme laskaví a uznáme jejich existenci, budou radostně našimi přáteli. Jak jsem již řekla, skřítkové vědí o Bohu málo, ale mají nejasnou představu o úrovních vysokých bytostí ve vývojovém plánu, jako je jejich vlastní anděl, který je pro ně nejmoudřejší a nejjasnější bytostí na světě.

From:

<https://duchovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:

https://duchovnipodpora.vzestup.net/detem/skutezny_svet_skritku/zivot_skritku

Last update: **05.11.2014 10:54**

